

Inleiding 'Babbelboom'

Ik ben Eric Baranyanka en ik neem je in dit boek graag mee op reis. We reizen naar het Verre Afrika. Niet naar het Afrika van nu, maar naar het Afrika van toen. Toen de grootvader van de grootvader van de grootvader van mijn grootvader nog een kleine jongen was, bestond er nog geen elektriciteit. Van zomaar 'knip' het licht aansteken om 's avonds een goed boek te lezen was toen nog geen sprake. Je kon ook geen televisie kijken, naar de radio luisteren of een computerspel spelen. En vergeet video en dvd ook maar.

Nu vraag je jezelf misschien wel af: "Wat deden de mensen dan 's avonds in dat Afrika van toen? Zich vervelen?" Nee hoor, zo zitten Afrikanen niet in elkaar. 's Avonds kwamen alle mensen van het dorp samen onder de babbelboom. Jij denkt nu natuurlijk aan een boom die praat. Maar je weet zelf toch ook dat bomen dat niet kunnen. Al heb ik eens opgevangen dat er ergens in Tanzania een boom bestaat die dat wel kan. Er bestaan zelf mensen die bomen willen omhelzen en knuffelen. Subundu, de kleine geitenhoeder was er zo een. Waarom de jongen zo van bomen is gaan houden, kun je lezen in 'Subundu en de boom'.

Met een babbelboom bedoel ik een boom waaronder de oudjes van het dorp een schuilplaats zochten tegen de zon. En 's avonds, wanneer alle klussen geklaard waren, zoals het werk op het veld, water halen buiten het dorp, het vee hoeden en zo meer, voegden de andere dorpsbewoners zich bij de oudjes onder de boom. Afhankelijk van de bevolkingsgroep zaten mannen en vrouwen samen of gescheiden te luisteren naar elkaars relaas van de afgelopen dag. Soms werd er gelachen onder de babbelboom. Soms werd er gehuild om een droevige gebeurtenis. Er werd ook weleens ruzie gemaakt om het vee dat men bezat of om een lapje grond. Maar altijd werd er gepraat om een oplossing te vinden voor de problemen van die dag. Ik vrees wel dat de mensen in

Afrika ondertussen vergeten zijn hoe ze met elkaar moeten praten. Is er daarom zo vaak oorlog op het warme continent? Onder de babbelboom luisterden de dorpelingen ook naar de liedjes en de verhalen van de 'griots'. Deze muzikanten en vertellers reisden van dorp naar dorp om steeds opnieuw dezelfde liedjes te zingen en verhalen te vertellen. Soms was zo'n lied een soort van gezongen verhaal in één adem verteld.

De zanger bleef enkele dagen in het dorp logeren en vertelde zijn verhaal in verschillende afleveringen. Dat was voor niet een probleem. De verteller werd in het dorp heel goed ontvangen met voedsel en onderdak. En de dorpelingen waren verzekerd van enkele gezellige avonden vol betoverende klanken en woorden. 'Het verhaal van Mapési' en 'De geboorte van de rivier' zijn verhalen die lang geleden aan mij werden verteld. En zoals het met de Afrikaanse verhalen gaat, mag je deze doorvertellen en verder kleuren met je eigen fantasie en stem, net zoals de 'griots'. 'Het verhaal van Wii' heb ik onder mijn eigen babbelboom bedacht. Met dit boek zend ik de moeilijke toch van die zwarte jongen door het blanke Europa de wereld in.

Ga nu maar mee onder de babbelboom zitten want nu is het aan jou om deze verhalen te lezen en verder te vertellen, of je kan natuurlijk ook aan je ouders of grootouders vragen om de verhalen voor te lezen.

Alvast veel babbel plezier.

Groepjes Eric

